

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLEGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17

1. SEPTEMBER 1925

74. AARGANG

AARHUNDREDERNES GADE.

En populær-videnskabelig Afhandling om
Livets Oprindelse.

(Af Dr. J. E. Greaves ved Utah Landbrugs-Kollegium. Oversat fra
»Improvement Era«).

Der er sandsynligvis kun faa Mennesker, som har naaet den selstændigt tænkende Alder, uden i det mindste at stille sig selv det Spørgsmaal: Hvad er Livet? Hvorfra kom det og hvorledes adskiller det levende sig fra det livlose? Disse har været Aarhundredernes Gaader. Filosoferne har grundet over dem. Videnskabsmændene har arbejdet i deres Laboratorier for at aftvinge Naturen et Svar. Lige fra Historiens tidligste Morgen finder vi, at hele Menneskeheden har beskæftiget sig med disse betydningsfulde Spørgsmaal, og i Dag vil nogle sige, at man ikke er nærmere ved deres Losning, end da Urmennesket krob ud af sin Hule, med Kulle i Haanden for at dræbe, saaledes, at han derved selv kunde leve. Alligevel, trods manges Mening, har denne Sogen givet en i Sandhed rig Host. Det er denne Hosts Historie og nogle af dens Frugter, som vi onsker i Korthed at belyse.

Racen er ligesom Barnet, idet Indbildningskraften er det fremherskende Instinkt paa de første Udviklingsstadier. Følgelig finder vi, at dens første Beskrivelser af Livets Oprindelse er Fostre af Fantasien.

Grækerne betragtede Geas Gudinde for at være Menneskehedens Moder. I deres vidunderlige Mytologi forestiller de sig Mænd og Kvinder blive til af de Sten, der kastes paa hende. Kelterne har forestillet sig Jorden befolket med Trolde og Ellefolk, Menneskenes Fjender eller Venner.

Mange ældgamle Forfattere har fantastisk skildret Forvandlingen af døde Stoffer til levende Væsener. De græske Filosofer lærte dette og Aristoteles skrev: »Dyr fremkommer sommetider af Jorden, eller opstaar i Planter eller i andre Dyr«.

Tre Aarhundreder senere forsvarede Ovid Læren om Selvdannelse i sin Afhandling om den pythagoræiske Filosofi, medens Virgil giver Anvisning paa kunstig Fremstilling af Bier.

Paracelsus (1493—1541), den svejtsiske Filosof, der højligens blandede Fantasi og Kendsgerninger, giver Anvisning paa, hvorledes Lilleputmennesker laves. Visse nærmere betegnede Stoffer anbringes i en Flaske, der godt tilproppet begravnes i en Modding. Hver Dag skal visse Besværgelser udtales over Flasken. Efter en Tids Forløb vil — erklærer Paracelsus — en lille levende Mandsling danne sig i Flasken. Han indrommer imidlertid naivt, at det aldrig er lykkedes ham at holde denne Skabning i Live efter at den er taget ud af Flasken. Kircher gaar endog et Skridt videre og beskriver visse Dyr, som han paastaar blev til ved Selvavl lige for hans Øjne gennem Vandets Indvirkning paa Brudstykker af Planter.

Cardano (1501—71) lærte, at Vandet frembragte Fisk og Dyr, og at det var Aarsag til Gæringen.

Saa sent som i det 16. Aarhundrede erklærede en berømt Kemiker, van Helmont, at Mus kan blive til ved Selvdannelse ved at anbringe nogle snavsede Klude og nogle Hvede-

kerner eller et lille Stykke Ost paa et mørkt Sted. Den samme Filosof's Metode for Frembringelsen af Skorpioner lyder komisk i vore Dage: Bør et Hul i en Mursten, læg noget sod Basilika (en lille Blomst) deri, læg en anden Mursten over den første saaledes, at Hullet ikke helt tildækkes. Udsæt de to Stene for Solvarmen og i Lobet af nogle faa Dage vil Lugten fra Blomsten, der virker som et Gæringsmiddel, forvandle denne til en virkelig Skorpion.

En Italiener, Bononani, beretter om en vidunderlig Forvandling, som han paastaar at have været Vidne til. I raadne Planker, som han bjergede fra Soen, udklækkedes Orm, af hvilke der fremkom Sommerfugle, og, hvad der var endnu mærkeligere, Sommerfuglene blev til Fugle, der floj bort. Efterhaanden forkastedes dog disse underlige fantastiske Ideer om Selvdannelse og man nøjedes med at tro, at kun de lavere og Dyr og Planter, Sogræs, Alger, Orm, Lus, Mider og Maddiker kunde udvikles uden Forældre. Selv i Dag kan man finde temmelig fornuftige Mennesker, der tror, at Mider og Lus kan opstaa uden Forældre, og at Haar fra en Hests Manke eller Hale kan forvandles til en Orm eller Slange, dersom det anbringes i Vand og udsættes for Lys og Varme.

Enhver ansaa det for en selvindlysende Kendsgerning, at Maddiker opstod ved Selvdannelse i Kod eller Ost indtil en italiensk Digter og Læge, Redi (1626—98), anvendte den simple Forsigtighedsregel at tildække Kodbeholderen med et Traadnet, saa at Fluer ikke kunde komme til Kodet. Tiltrukne af Lugten satte de sig paa Nettet og lagde deres Æg, og det var fra disse, at de saakaldte »Orm« kom.

Ved Midten af det 16. Aarhundrede havde Teorien om Mus, Skorpioners og Maddikers Selvdannelse vist sig at være uholdbar. Men ved denne Tid havde Leuwenhoek opdaget forskellige levende Smaadyr i Regndraaber, Spyt og Stoffer i Forraadnelse. De var alle forvissede om, at Oprindelsen til Livet var opdaget; thi enhver, der var forsynet med dette nye Instrument, Mikroskopet, kunde med Lethed overbevise sig selv om Selvdannelsen af mikroskopiske Aal i Eddike

eller frembringe Mængder af interessante levende Skabninger i Vædsker, hvori Ho eller andre organiske Stoffer var anbragt.

Needham, en katolsk Præst, anbragte i 1745 nogle tildels forraadnede Plantedele i en lukket Beholder. Denne satte han paa gloende Aske for at tilintetgøre muligt Liv. Ved Undersøgelsen af Indholdet efter nogen Tids Forløb fandt han mikroskopiske Organismer, der ikke havde været der i Begyndelsen. Paa dette Grundlag byggede han sin Teori om, at der eksisterede en »produktiv« eller »vegetativ« Kraft, der var i Stand til at frembringe organiserede Væsener. Den store Naturhistoriker, Buffon, udviklede Teorien om, at der var visse uforanderlige Bestanddele fælles for alle levende Skabninger. Efter Døden blev disse Grundelementer efter hans Mening frigjorte og meget bevægelige, indtil de med hverandre indbyrdes formede Sværme af mikroskopiske levende Organismer.

I 1769 gentog Spallanzani det af Needham udførte Eksperiment. Han kogte Stoffet en Time i en hermetisk forseglede Flaske. Han skrev: »Jeg brugte lufttætte Beholdere. Jeg holdt dem i en Time i kogende Vand, og da jeg efter en rimelig Tids Forløb aabnede dem og undersøgte deres Indhold, fandt jeg ikke det mindste Spor af Liv, uagtet jeg undersøgte Indholdet af nitten forskellige Beholdere«.

Men Tilhængerne af Teorien om Selvavl var ikke overbevist idet de paastod, at Kogningen havde forandret Oplosningens Beskaffenhed saaledes, at den blev uanvendelig til Frembringelse af Liv. Voltaire, med den ham egne Satire, tog nu Del i Kampen og latterliggjorte den engelske Gejstlighed, »der havde avlet Aal i Sousen af kogt Faarekod«, og bemærkede vittigt: »Det er mærkeligt, at Mennesker skulde benægte en Skabers Tilværelse, og dog mene selv at have Evne til at skabe Aal.« Dette var imidlertid et Stridsspørgsmaal, der maatte afgøres, ikke ved Latterliggørelse, men ved eksperimentale Undersøgelser.

Spallanzani besvarede disse Indvendinger ved at brække

Hul paa en af Beholderne. Dette gav Luften Adgang og Forraadnelsen begyndte med det samme. Selv dette var ikke nok til at omstyrte den ældgamle Anskuelse. Hans Modstandere svarede: »Forseglingen af Flaskerne udelukker Luften, og Iltten eller Luft er nødvendig for Frembringelsen af Liv«.

Denne Indvending blev besvaret gennem flere fremragende Videnskabsmænds Forsøg. I 1836 lod Schulze Luft gaa gennem stærke Syrer og derefter ind i kogte Oplosninger, men kunde intet Liv konstatere, selv efter at Oplosningen havde staaet paa i nogen Tid. Schwann lod Luften passere gennem stærkt ophedede Rør med det samme Resultat. Men hertil svarede Modstanderne, at Hede og Syrer forandrede Luftens fysiske og kemiske Egenskaber saaledes, at den ikke kunde avle Liv. Schroders og Dusch foretog Eksperimenter (1853), der var mere overbevisende, thi de fandt, at det var tilstrækkeligt at bruge Vatpropper i Flasker indeholdende kogt Mælk, Kød og andre letfordærlige Varer med det Resultat, at de da holder sig friske.

Siden Historiens Morgen har Mennesket været interesseret i de forunderlige Gæringsprocesser, og uagtet mangen en sindrig Teori har været udviklet som Forklaring derpaa, saa havde man ikke stort andet end Teorier, da Pasteurs epokegørende Opdagelser paa dette Omraade blev publicerede i 1837. Han paaviste, at al Slags Gæring skyldes organiserede mikroskopiske Cellers Virksomhed. Helmholtz og Liebig bestred dette. Den sidstnævnte gjorde en saadan Ide til Genstand for Spot, idet han skrev: »De, der paastaar, at Forraadhelsen af dyriske Stoffer skyldes Tilstedeværelsen af mikroskopiske Organismer minder en hel Del om Barnet, der vilde forklare Strommens Hastighed i Rhinen ved at de talrige Hjuls Bevægelser i Venedigs Fabriker satte det i Fart i Retning af Burgen«. Men de af Pasteur omhyggeligt foretagne Eksperimenter beviste imidlertid snart, at uden Mikroberne vilde ingen Gæring, ingen Forraadnelse eller Oplosning af nogen Slags finde Sted, med Undtagelse af den langsomme Iltningsproces.

Dersom der var nogen Tvivl tilbage hos Videnskabsmændene med Hensyn til Urigtigheden af Teorien om Selvdannelse efter Pasteurs Arbejde, da blev denne fuldstændig udryddet af Tyndall. Han paaviste, at i en stovfri Atmosfære, som f. Eks. paa Bjergtoppe, eller i snildt indrettede Beholdere, som han selv lod lave, kunde let fordærvelige Varer holde sig saa længe det skulde være, dersom de var steriliserede, naar de anbragtes deri.

Saaledes blev den Grundsætning konstateret, at Liv kun kan komme fra Liv. Hvad Menneskeslægtens Velfærd angaar, da var dette den mest betydningsfulde Opdagelse, der nogensinde var gjort, thi paa den hviler disse tre Videnskaber, der har gjort saa meget til at afværge, lindre og helbrede Sygdom: Bakteriologi, Sygdomslære og Kirurgi.

Efter at have faaet denne Naturens Lov stadfæstet, at Liv kun opstaar fra Liv, har Videnskabsmanden delt alle Genstande paa Jordens Overflade i to store Afdelinger — de levende og de livløse. De første besidder visse Ejendommeligheder, der ikke findes hos de sidste. Disse Ejendommeligheder eller Egenskaber er Bevægelse, Vækst, Forplantning, Aandedræt og Pirrelighed. Det er til Studiet af disse Ting, at Videnskabsmanden har henvendt sin Opmærksomhed i den sidste Menneskealder.

(Fortsættes.)

KUNDSKABENS NØGLE.

(Af A. J. Parker i »Liahona«.)

Jeg gør ikke Fordring paa at besidde højere Uddannelse. Jeg opsamler blot nogle Smuler i Videnskabens udstrakte Rige, erhverver mig en Linie her og en Linie der, og saaledes bliver min Kundskab forøget.

Jeg har intet tilovers for Folk, der vil korsfæste Kodet, for at Aanden kan opløftes. Frelse kommer ikke ved Selvpinsler, men ved at gøre den rette Brug af frelsende Kundskab. Frelse

fra Fattigdom kommer ved at lære, hvorledes den skal overvindes, og ved at omsætte denne Kundskab til Handling.

Der er en »Kundskabsnogle« til ethvert Virkefelt, og denne Nogle aabner Mulighedernes Dor i timelig saavel som aandelig Henseende. Den gode Bøg siger: »Der er en Aand i Mennesket og den Almægtiges Inspiration giver den Forstand«. Jeg fremsætter det som min Anskuelse, at »den Almægtiges Inspiration« er denne Kundskabsnogle, eller Forstaaelsen af aandelige Ting. »Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder«. Denne Dor aabner Forstandens Dor, saa at Lyset vælder ind — Lys, der overgaar alt, hvad der kan modtages fra nogen anden Kilde.

Joseph Smith, de sidste Dages Profet, erklærede, at »intet Menneske kan blive frelst i Uvidenhed«; ligeledes at »et Menneske ikke er frelst hurtigere, end han erhverver Kundskab«, nemlig Kundskab om Lovene for Frelse. »Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus«. (Joh. 17:3).

Opnaelsen af det evige Liv burde ligge alle paa Hjerte, thi hvad dette Liv angaar, da véd vi alle, at det ophører efter en stakket Stunds Forlob. »Den, der frelser sit Liv skal miste det«, men den, der ofrer det i Guds og sine Medmenneskers Tjeneste, skal opnaa evigt Liv.

Med Hensyn til en Forklaring af Livets Hensigt, da maa det indrommes, at det gengivne Kristi Evangelium, kaldet »Mormonisme«, giver mere Oplysning herom, end alle andre Systemer tilsammen. Som Herren sagde i gamle Dage gennem Profeten Esajas: »Kom, lad os gaa i Rette med hinanden«, saaledes er det aabenbaret gennem Guds inspirerede Profet i de sidste Dage, at »Herrens Herlighed er Intelligens«. »Mormonismen« giver Kundskabens Nogle til alle, som søger efter at lære Guds evige Sandheder at kende.

Det, som Gud har aabenbaret er Sandhed, uden Hensyn til Menneskers Meninger. »At fejle er menneskeligt« paa Grund af Menneskets begrænsede Kundskab. Men vor himmelske

Fader er overbærende. Gennem sin elskede Son, Jesus Kristus, indbyder han os alle til at blive fuldkomne, »ligesom vor Fader i Himmelen er fuldkommen«.

Det første, der er at gøre, er at finde Sandheden — Jesu Kristi sande Evangelium — og adlyde det. Dette vil sætte os i Forbindelse med en oplysende Indflydelse, der stedse vil lede os fremad og opad paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej.

LEDELSEN AF MØDER.

(Af Præs. *James E. Talmage* i »Millennial Star«.)

I enhver ordentlig Forsamling maa der være en Formand eller Ordfører, under hvis Ledelse Modets Affærer foregaar. Paa Grund af den i vor Kirke almindelige Regel, ifølge hvilken en Præsident er assisteret af to Raadgivere, kan den ene af disse af Præsidenten anmodes om at lede Gudstjenesten, selv om Præsidenten selv er tilstede. Det er en Raadgivers Pligt og Privilegium at udføre det Hverv, der saaledes gives til ham.

En Raadgivers Myndighed i et saadant Tilfælde strækker sig ikke længere end til Udførelsen af det til Modet forud arrangerede Program og kan betragtes som den midlertidige Ordfører. Men han har ikke Ret til at foretage sig andet, end hvad han véd er i Overensstemmelse med Præsidentens Plan og Hensigt. Det forudsættes, at Modets Gang og Beskaffenhed i Hovedtrækkene er udarbejdet og fastsat af Præsidentskabet som et Hele.

Dikterede af det paaskonnelsesværdige Ønske om at nedskrive nøjagtige Referater af Moderne, har flere lokale Funktionærer indsendt Spørgsmaal angaaende den Form, hvori Referaterne bør skrives, især med Hensyn til, om det er nødvendigt at give Navnet paa den, der præsiderer og den, der leder Modet. Referatet af enhver Forsamling og Mode bør

indeholde Navnene paa de tilstedeværende Medlemmer af Præsidentskabet, og give Navnet paa den, der leder Modet.

I Overensstemmelse med Kirkens Orden præsiderer den i Modet tilstedeværende højeste kirkelige Embedsmand, selv om han kun tager liden eller ingen Del i Ledelsen af, hvad der foregaar. I Referatet er det blot nødvendigt at nævne ham som værende tilstede, hvilket vil vise, at han præsiderede. En saadan bør dog ikke træde ind i eller tilvende sig den lokale Præsidents Funktioner. Han kan fremkomme med Forslag, give Raad og Vejledning til de lokale Funktionærer i Forhold til, hvad der maatte vise sig nødvendigt; men dette bør gøres paa en venlig og hensynsfuld Maade, aldeles fri for enhver Antydning af Overlegenhed og Fremtrængen.

Forstanderen for en Gren præsiderer i Forening med sin Medarbejder over den Gren som et Hele og følgelig over enhver Organisation og Funktionær indenfor Grenen, og er i Forening med sine Medarbejdere ansvarlig for disse Organisationers Fremgang og Virksomhed. Dog bør han til alle Tider behandle Grenens Funktionærer med behørig Agtelse, og hverken han eller hans Medarbejdere bør nogensinde gøre sig skyldig i vilkaarlig Indblanding. Paa samme Maade er Præsidenten over en Konference ansvarlig for Ledelsen af Grenene i denne, og præsiderer derfor over disse. Omrejsende Ældster i Grenene bør i disse betragtes som Konferencepræsidentens autoriserede Repræsentanter. Alle Præsidenter over Konferencer er ansvarlige overfor Missionspræsidenten, der igen er ansvarlig overfor Kirkens Hovedautoriteter.

Det foregaaende er fremsat i den Hensigt at give Tilfredshed og Opmuntring, og ikke fordi der eksisterer nogen iøjnefaldende Nødvendighed for at sætte Ting i Orden. Arbejdet i Missionernes forskellige Konferencer og Grene, saavel som i de lokale Organisationer er i god Fremgang, og en hjertelig Paaskønnelse sendes hermed til alle vore trofaste og dygtige Funktionærer.

MISSIONSNYHEDER.

Forflyttelse. Ældste Waldemar L. Jensen, som i næsten 1 Aar har præsideret over Esbjerg Gren, er forflyttet til Kobenhavns Konference og kaldet til at præsidere over denne.

Missionskontoret. Ældste Egert M. Larsen er beskikket til at assistere ved Sekretærarbejdet i Missionskontoret fra den 1. September. Alle Breve, Rapporter og Pengeforsendelser bedes vedblivende adresseret til Missionspræsidenten.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

ET PERSONLIGT VIDNESBYRD.

(Tale af Ældste Orson F. Whitney af de Tolvs Raad, holdt ved Ungdomsforeningernes Jubilæums-Konference i Salt Lake City den 7. Juni 1925.)

Et amerikansk Dagblad indeholdt for ikke længe siden en indsendt Artikel, fra hvilken jeg citerer følgende Sætninger:

»Columbus, Ohio, 17. Maj, 1925. — Den Presbyterianske Kirkes Generalforsamling, der i Henseende til Kirkens Ledelse svarer til de Forenede Staters Kongres, vil sandsynligvis i den kommende Uge bestemme, om en Præst kan vedblive at være Præst, dersom han svarer, »jeg véd det ikke«, eller »jeg tror det ikke«, naar han bliver spurgt om Jesus Kristus virkelig opstod fra Graven, vandrede paa Soen eller blev fodt af en Jomfru.

Presbyterianerkirken vil møde dette Problem med to bestemte Grupper staaende stridslystne hver paa sin Side af dette, og med en tredje Gruppe i Midten. Fundamentalisterne, der anerkender Bibelen for at være en guddommelig Optegnelse, erklærer, at Jesus, for at være Gud, maa være altevnuende, i Stand til at udføre ethvert Mirakel — Universets almægtige Gud. Modernisterne, eller de radikale indenfor

Præstestanden, der især har gjort sig bemærkede i New York, paastaar ikke, at Jesus Kristus ikke gjorde noget Mirakel. De erklærer ikke, at han vilde være ude af Stand til at udføre et Nutidsmirakel, om han havde det i Sinde. De er simpelt hen i Tvivl om, at han vilde eller kunde.

Fundamentalisterne hævder, at disse andre bør holde sig til den presbyterianske Tro som den er, eller nedlægge deres Præstegerning i Kirken. Modernisterne betragter sig som mere fremskredne Tænkere og vil have, at de andre skal naa op til dem. Og Gruppen i Midten, der synes at hælde lidt til begge Sider, ønsker fornemmelig at faa dette Spørgsmaal droftet efter Kirkens Love og Læreregler, og er imod en for summarisk Behandling.«

Saa vidt den omtalte Artikel.

Paa en Tid, da Guddommeligheden af Verdens Frelser Personlighed og Mission drages i Tvivl, endog af mange indenfor Kristendommen, er det en Glæde at kunne konstatere, at der endnu findes »Tro paa Jorden« — Tro paa Jesus Kristus som Guds Son, som den jomfrufodte Menneskehedens Frelser, den salvede og forudbeskikkede Udsending fra ham, som »saaledes elskede Verden, at han gav sin Son den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv«. (Joh. 3 : 16).

Blandt dem, der holder fast ved denne Overbevisning, er de Sidste-Dages Hellige eller »Mormonerne«. Og i Aften udfolder vi vort Baner, bærende dette Aars Valgsprog for de unge Mænd og Kvinder i Zion: »Et personligt Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed.

Et saadant Vidnesbyrd kan kun komme paa én Maade — paa Guds Maade og ikke paa Menneskers. Boger kan ikke give det. Skoler kan ikke meddele det. Ingen menneskelig Magt kan frembringe det. Dersom det modtages, kommer det som en Gave fra Gud ved direkte og umiddelbar Aabenbaring fra det Høje.

Henvendt til sine Apostle sagde Jesus: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Peter svarede: »Du er Kristus, den levende

Guds Son«. Da sagde Jesus: »Salig er du, Simon Jonas's Son; thi Kod og Blod har ikke aabebaret dig det, men min Fader, som er i Himlene«. (Matt. 16 : 15—17).

Dette var Grundlaget for Peters Vidnesbyrd af denne Beskaffenhed. De hviler alle paa den samme Grundvold.

Vidnesbyrd mener det samme som Beviser og kan bestaa af forskellige Ting. Frugterne af Evangeliets forskellige Gaver, Dromme, Syner, Profetier, Tungemaalsgaven, Helbredelser og andre Tilkendegivelser af Guds Aand er alle saadanne Beviser og tjener til at forøge Vidnesbyrdet.

Men det største og mest overbevisende af alle Vidnesbyrd er Sjælens Oploftelse under den Helligaands lysgivende Krafts Indflydelse — Trosteren, som Frelseren lovede til sine Disciple, og som skulde være hos dem efter hans Bortgang for at minde dem om forbigangne Ting og vise dem, hvad der skulde ske derefter, kørt sagt, den skulde tilkendegive for dem de Ting, der hører Gud til i Fortid, Nutid og Fremtid.

Ved den Aand og ved den alene kan Mennesker kende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt, og at have denne Kundskab og handle i Overensstemmelse med den, er at sikre sig det evige Liv. Ingen større Ting kan komme til Mennesker i Kodet end Kundskaben om, hvorledes den største af alle himmelske Gaver erholdes.

Før at kende Gud maa Mennesket kende sig selv, maa vide, hvorfra han kom, hvorfor han er her, hvad den, der sendte ham her, venter af ham, hvor han gaar hen, naar han forlader denne Jord og hvad der venter ham i det store hinsides. Den Helligaand er den Kilde, hvorfra denne Kundskab kan oses, den kosteligste, som Mennesker kan komme i Besiddelse af. Ved og igennem denne kommer Vidnesbyrdet om, at Jesus Kristus var og er guddommelig.

Et saadant Vidnesbyrd havde de gamle Patriarker og Profeter. De var ikke fremmede for Evangeliet og dets herlige Gaver. Den Helligaand optraadte ikke for første Gang paa denne Planet i Jesu og hans Apostles Dage. Menneskene havde set Gud for den Tid og havde nydt hans Aands salige

Indflydelse og undergørende Kraft. Planlagt i Himlene for denne Jord blev dannet, havde Evangeliet været givet til Menneskene i en Række Uddelinger længe før det blev forkyndt af Apostlene i Tidernes Midte.

»Jeg véd, at min Forløser lever« — den retfærdige Jobs Fryderaab, der banede sig Vej frem fra Dybet af hans haardt provede, lidende og dog taalmodige Sjæl, genlyder fra ti tusinde Hjerter, ja, ti tusinde Gange ti tusinde af de trofaste og retfærdige, hvis guddommeligt inspirerede Vidnesbyrd har lydt gennem Slægterne fra Adams Dage til Joseph Smiths. De hellige Skrifter indeholder talrige Vidnesbyrd om Kristi Guddommelighed, stadfæstede ved mangfoldige Mirakler og Undere.

Men selv om Kristus ikke havde udført Mirakler — selv om han ikke havde vandret paa Soen, ikke havde helbredet Syge, uddrevet onde Aander, givet de blinde deres Syn og de lamme deres Førlighed eller gjort noget andet af det, som Mennesker kalder overnaturligt, var der ikke desforuden noget ved ham, der bar uomstødelige Vidnesbyrd om hans Guddommelighed?

Hvad kunde være mere guddommeligt end det Liv, der blev levet af ham, »som drog omkring og gjorde vel«, lærte Mennesker at tilgive deres Fjender, bede for deres Forfølgere og at gøre mod andre, som de ønskede, at andre skulde gøre imod dem? Og viste han ikke et Eksempel paa guddommelig Højmodighed, da han midt i sine Lidelser paa Korset anraabte Himmelen om Naade for sine Bodler? »Fader, tilgiv dem, thi de véd ikke, hvad de gør«.

Hvad kunde være mere guddommeligt end dette? »Storre Kærlighed har ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner«. Men her var én, som kunde give sit Liv for sine Fjender saavel som for sine Venner. Intet Menneske kunde gøre dette. Kun en Gud kunde do for alle Mennesker — Fjender saavel som Venner — og denne Handling alene sætter Guddommelighedens Stempel paa Jesu Kristi Liv og Mission.

De tolv Apostle var hans særlige Vidner, og for at kunne være dette maatte der gives dem absolut Vished for, at han var, hvad han udgav sig for. Det var noget ganske nyt, der blev forlangt af dem. De skulde vidne om hans Opstandelse, men der havde ikke været nogen Opstandelse paa denne Planet før Kristus kom frem af Graven. Han var »Førstegrøden af de hensovede«. Disse Apostle maatte vide og ikke blot tro. De kunde gaa ud i Verden og sige: »Vi tror, at Jesus er opstaaet fra de døde — dette er vor Mening, vor Antagelse«. Hvad Indtryk vilde dette have gjort paa en syndig og ugudelig Slægt? Nej, Tro var ikke tilstrækkelig i dette Tilfælde. De maatte vide og de vidste, thi de havde set og hørt ham, og havde endog følt paa ham, at de kunde blive overbevist om, at han i Sandhed var Opstandelsen og Livet. Det var deres Ret at besidde denne Kundskab paa Grund af deres Missions enestaaende Beskaffenhed. Men af Verden som et Hele blev det krævet at tro paa Apostlenes Vidnesbyrd angaaende ham.

En af de Tolv var fraværende, da hans Brødre modtog deres første Besøg af den opstandne Forløser; og da de sagde til ham: »Vi har set Herren«, sagde Thomas: »Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro«. Ugen efter viste Frelseren sig for Thomas, sigende: »Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende«. »Min Herre og min Gud«, udbrod Tvivleren og var overbevist. (Joh. 20 : 24—28).

Thomas er bleven dadlet for at have forlangt at se og føle for han vilde tro. Hvorvidt han ved sin Tvivlen har syndet eller ej, agter jeg ikke at fremsætte nogen Mening om, men saa meget synes at være givet: Han havde Ret til en personlig Tilkendegivelse af Herren, som de øvrige Apostle — Retten til at komme i Forbindelse med ham, om hvis Opstandelse han skulde bære Vidnesbyrd. De andre havde set og hørt — rimeligvis ogsaa følt, thi Jesus gav dem dette Privilegium. Hvorfor skulde saa Thomas ikke have den samme Oplevelse?

Hvad andet kunde fuldtud gøre ham skikket til at være et særligt Vidne om Opstandelsen?

Det er saligt at tro uden at have set eftersom Udøvelsen af Tro giver aandelig Udvikling, et af de store Formaal med Menneskets Jordeliv; Kundskab derimod ophæver Troen, forhindrer dens Udøvelse og derved ogsaa denne aandelige Udvikling. »Kundskab er Magt«, og alle Ting vil blive kendt, naar det rette Tidspunkt kommer. Men forhastet Kundskab — Kundskab erhvervet paa et for tidligt Trin — vilde være skadelig baade for Fremgang og Lykke. Dette Tilfælde med Apostlene var en Undtagelse. De var i en ejendommelig Stilling. Det var aldeles nødvendigt for dem at vide for at deres mægtige Vidnesbyrd kunde faa den fornødne Kraft og Virkning.

Og dog, selv i dette Tilfælde, maatte der noget mere til end blot at se med Øjet, høre med Øret og røre med Hænderne for at være i Stand til at bære Vidnesbyrd om Kristi Gudsdommelighed. Peter vidste for Opstandelsen, at Jesus var Kristus, den levende Guds Son, vidste det formedelst gudsdommelig Aabenbaring, og hans Brødre blandt de Tolv tilkom det at have den samme Kundskab, modtaget fra den samme Kilde.

At noget mere end hans blotte Tilkendegivelse for dem i sit opstandne Legeme var nødvendigt for at gøre dem skikkede til deres Gerning, fremgaar af den Kendsgerning, at efter saaledes at have set ham, og han havde givet dem Befalingen til at »gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen«, blev det dem paalagt at forblive i Jerusalem indtil de var blevne iforte Kraft fra det Høje. De adlod, og denne Kraft kom over dem fra Himmelen »som en Lyd af et fremfarende vældigt Vejr«. »Tunger som af Ild fordelte sig og satte sig paa hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med den Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at udsige«. (Ap. Ger. 2:2—4).

(Fortsættes.)

HIMMELSKE FADER, NAADENS GUD.

(Mell. Songs of Zion, Nr. 92).

Himmelske Fader, Naadens Gud,
 Skabelsens Herre, Livets Rød;
 Du har mig sendt til Jorden ned,
 Givet mig af din Kærlighed;
 Du har mig lært at søge dig,
 Og du vil aldrig svigte mig.

Kor:

Kære Fader, Himmelens Herre,
 Evigheds Fyrste, priset være Herrens Navn.

Naadige Frelser, du Guds Lam,
 Du, som har sonet for min Skam,
 Leved paa Jorden uden Synd,
 Doden paa Korset var din Lon.
 Derved du gav mig Liv og Fred,
 Viste mig Vej til Salighed.

Hellige Engle, sendt af Gud,
 Bragte til Jorden Sandheds Bud,
 Forte mig ind paa Frelsens Sti,
 Ledte mig frem og stod mig bi.
 Derfor hans Pris jeg her frembær —
 Tak til min Gud og Frelser kær.

J. S. H.

INDHOLD:

Aarhundredernes Gaade ...	257	Et personligt Vidnesbyrd .	266
Kundskabens Nøgle	262	Himmelske Fader, Naadens	
Ledelsen af Møder	264	Gud	272
Missionsnyheder	266		

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N
 Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)